

UNIVERSUL LITERAR

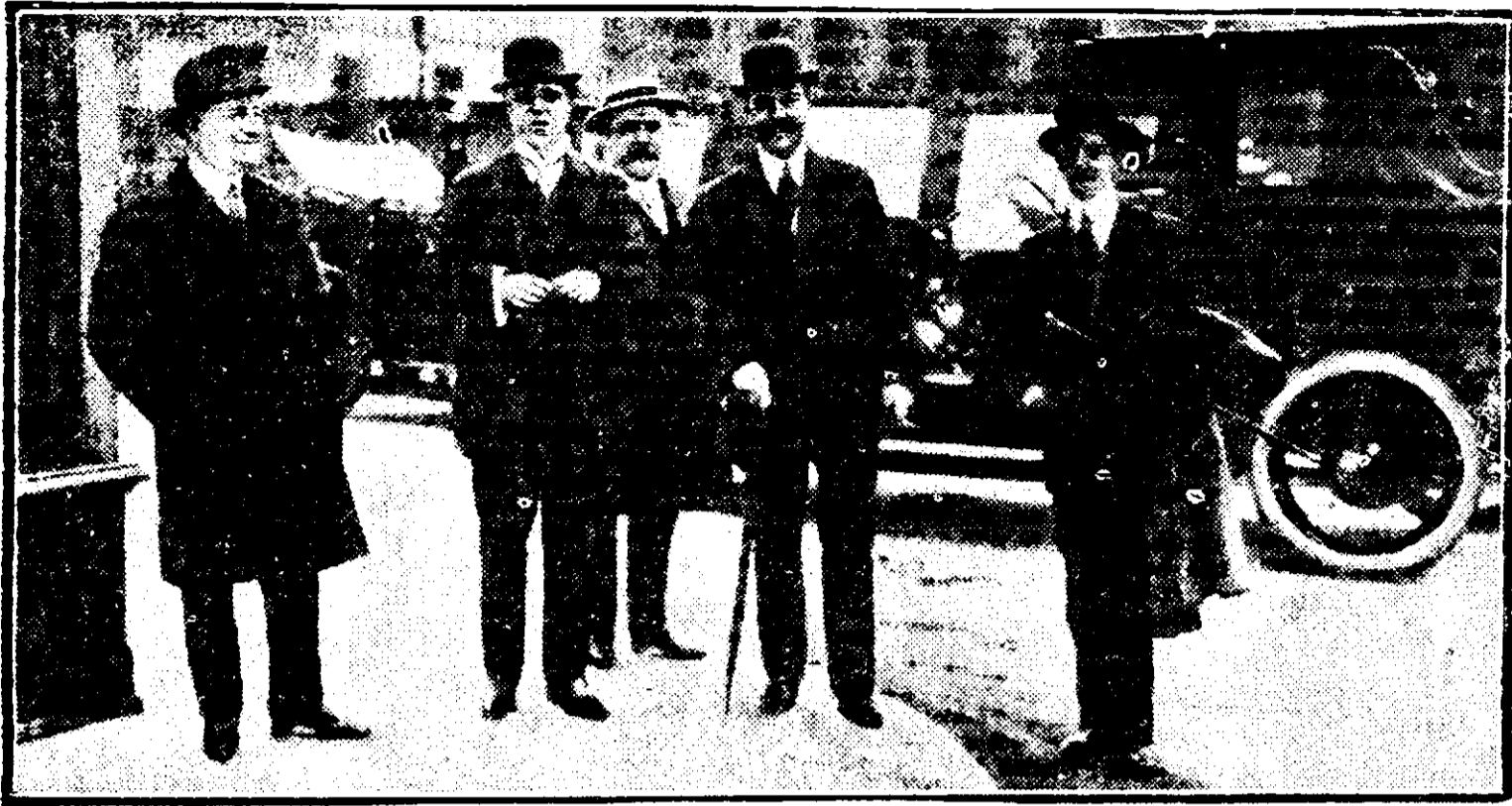
ABONAMENTUL: lei 2,60 ANUAL
— ABONAMENTELE SE FAC NUMAI PE UN AN —

ANUNȚURI:
— Linia pe pagina 7 și 8 bani 20 —

IMPARATUL MUTSUHITO AL JAPONIEI (1852—1912). — (Vezi explicația).

Mascagni și d'Annunzio la Paris

D'ANNUNZIO MASCAGNI

Nicieri ca la Trivalea nu se găsește mai mulți licurici. Impărăția lor e aici în mărginirea dealurilor nalte, deasupra șoptitoarelor ape. Luminiți de foc, scăpărări de diamant, protutindenți. Unele scânteii plutesc pe deasupra ierbei învârtite, altele mai pe sus, la înălțimea unui om, câte-o lumină săgetează zarea drept, cu trasă pe-un fir de ață. Pe văi potop de lumină. Ca scânteile ce izbucnesc dintr-o vatră de jărătec când suflă în fof puternic, așa de mare e învălmășagul de lumină ce plutesc, în toate părțile prin noaptea văilor.

Câte-o cucoană își prinde în păr luminiți de aur. Și ce frumos ard, în izbucniri tremurate, ochii mici de foc în noaptea unui păr des. Un țigănuș care vinde alune și-a vârat două licurici în nas. Pare un mic balaur ce varsă foc pe nări.

Tăirziu, când te întorci spre oraș, pe drumușorul întunecos de nu-ți vezi mâna, copaci foșnesc din rochiile lor de frunze. Sălcâmi rețazați străjuiesc cărarea prunduită. Și în bezna fără de hoțar războiul de lumină crește în valuri de luptă. Din iarbă, dintre frunze, se desfac floricele luminoase. Măini nevăzute scapără din annarul de oțel sămănând scânteii. Două ceruri își deschid sănurile.

Unul de asupra, albastru ca siueala, cu făclii nemisicate și altul jos, cu stele călătoare. Și între aceste două ceruri trăește cântarea fermecată a pădurii. Din strune de argint cântă izbucnirile subțiri de apă. Și toate cântările parcă au menirea să adormă firea îmbrăcată în veșmânt răcoros de doliu...

Convorbiri astronomice

Ploile din vara aceasta. — Observatorul astronomic. — Stelele căzătoare din Iulie.

Ploile din anul acesta au început să fie cam supărătoare; ele supără pe directorii de teatre de vară, pe cei cari au făcut datorii numai ca să plece pe la diferite stațiuni balneare și climaterice, ba ceva mai mult, manifestațiunii electrice ce însoțesc aceste ploii fac numeroase victime; mereu primim știri de bieți țărani trăzniți pe câmp, pe când își vedeau de munca lor obișnuită. În Franța,

țară mai democratică, pe semne, trăsnetul a ucis pe un conte în apropierea Parisului.

Ploaie mereu, avem adevărate furtuni și cu toate acestea cerul e tot văpsit parcă cu var. Cei câțiva cari studiam cerul suntem cei mai supărați în actastă privință, căci nu mai ne e dat să ne facem observațiile.

Ce fel de vară e aceasta, cu temperaturi de toamnă târzie, când frunzele îngălbenesc, sau cu după-prânzuri pline de zăpușeală?

Și în acest timp, soarele vrea cu orice preț să treacă drept imaculat. Trec săptămâni de zile și nu i se vede o singură pată. Apare câte una, mică-mică, nici cât Pământul de mare și dispare repede. Așa era și în 1901, când era tot minimumul petelor Soarelui și tot o asemenea vară am avut. În 1911, când intrasem în minimum, timpul urât a ținut până pe la începutul lui Iulie, în 1912 a pătruns și în Iulie și cine știe dacă nu-l vom avea până la toamnă. Dar în acest caz ar trebui să avem o toamnă ideală, mai frumoasă ca cea din 1911 și... ceea ce nu dorim agricultorilor noștri, o iarnă seacă-toasă. Mai bine să iasă însă prafetii mincinoși de cât să ni se întâmple ceea ce s'a întâmplat acum 10-11 ani.

În toamna aceasta vor fi instalate la observatorul nostru cele două lunete astronomice gemene, una pentru observații vizuale, alta pentru fotografierea astrelor. Diametrele obiectivelor sunt de câte 380 m.m., ceea ce e destul de respectabil.

Unul dintre tinerii cari au fost trimiși să facă practică la observatoarele străine, a și sosit în Capitală, anume d. Demetrescu, care a studiat la observatorul din Paris, sub direcțiunea d-lui Baillaud.

D-sa a făcut studii interesante diu-tre cari unele au fost publicate în *Buletinul observatorului din Paris* și a descoperit în timpul din urmă o stea variabilă. Un alt tânăr, d. G. Teodosiu, se află la observatorul din Uccle, lângă Bruxelles. Iată deci două astronomi; dar vom mai avea încă și alții. Păcat numai că nu s'a renunțat la ideea de a construi observatorul pt dealul Filaretului, adică în Capitală. Câțiva kilometri mai departe nu ar fi stricat.

Zilele acestea se pot observa mai multe stele căzătoare ca de obicei. Dintr'un punct al constelației Vărsătorului (Aquarius pe latinește), ne vin

niște metori ce merg ceva mai încet pe bolta cerească și lasă urme lungi. Acestor metori li se zice „aquaride”. Dar știți de unde își ia origina? Din sfărâmurile pe cari cometa Halley le lasă în urma ei, pe orbita pe care o descrie în jurul Soarelui. Între 12 și 17 Iulie stil vechiu, Pământul încrucișează orbita cometei și întâlnind acele sfărâmături le atrage, acestea se aprind prin frecarea cu atmosfera și cele mai multe ne cad ca... cenuse.

La 27 Iulie stil vechiu ne întâlnim în fiecare an cu alte sfărâmături de cometă. Meteorii aceștia pornesc dintr'un punct al constelației Perseu și sunt numiți „perseide”. Pe la orele 10 seara, stelele căzătoare ce parcă pornesc din spre nord-est sunt perseide, cele cari pornesc din spre sud-est sunt aquaride. Perseidele sunt repezi și lasă urme galbene.

Uneori asistăm la adevărate „ploi de stele căzătoare”, dar sunt rare asemenea priveliști cerești. S'au găsit persoane cari să emită ideea că pe la 27 August, când vin Perseidele, temperatura atmosferică se urcă; până acum însă nu prea avem date sigure în această privință. Ar fi interesant însă să se țină minte acest lucru pentru 26, 27 și 28 Iulie.

Victor Aestiva.

PE-ACEEȘI CALE!

*Îți scutură pe-alei sălcâmi
Cele din urmă flori și n'parc,
Un amorăș te-asteaptă n'laină,
Să-i mângâi dragălașu-î arc.*

*Prin colțuri, trandafirul 'n stoluri
Te caută cu drag pe-alei,
Și cântul, de cu zori, îți cântă
Zglobiă, prin crengile de lei,*

*Pe loc amurgul ca 'n poroste,
Îți înfiripă punți de foc,
Și-s numai șoaple pe tot locul
Și-s numai visuri de noroc.*

*Ci numai eu, pe-aceși cale,
M'abal tot mai înfrânt de dor,
Și-aș vrea să te mai văd, o clipe,
Și-aș vrea să mor și nu mai mor!*

Lacu-Sărat

P. Dănescu

SĂ IUBIM!

Cum se explică puterea iubirei? Sunt multe explicații și de aceea nici una nu-i multumitoare. Amintesc pe cea mai poetică, dată de Schopenhauer. Marele filozof german, inspirându-se din religia budistă, crede că lumea așa cum se înfățișează simțurilor, adică compusă din indivizi izolați, este o simplă aparență; în realitate lumea e dintr'o singură bucată; nu există decât o singură substanță aceeași suflet palpabil în pieptul fecicarelui ca și în steaua pe care o privește gândindu-se la soarta ei.

Această frumoasă teorie a inspirat, probabil, versul minunat al lui Victor Hugo:

*Insensé, qui croyais que je
n'étais pas toi!*

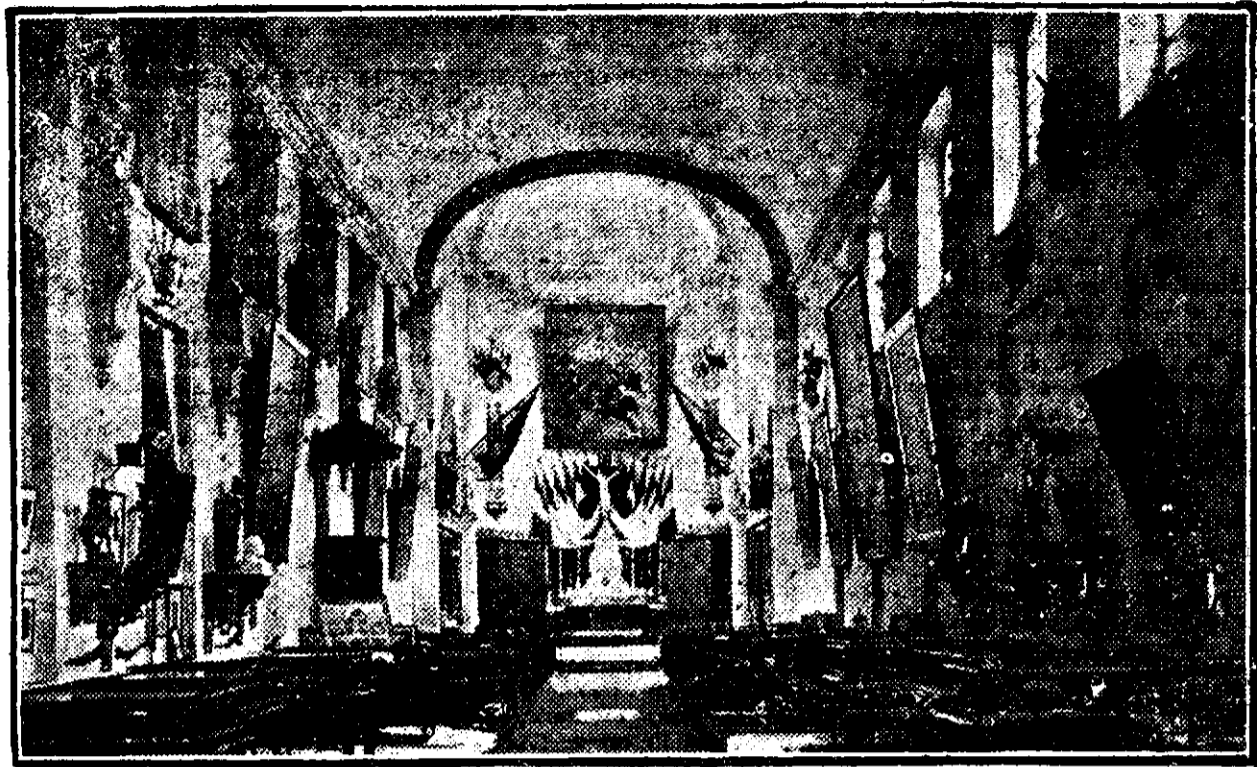
Oricare ar fi explicația iubirei, fapt e că iubirea există și că dă putere celui ce-o are, în măsura în care e curată și aprinsă. Deci, să iubim! Iubirea ne dezvoltă ființa noastră, iubirea ne întărește, iubirea ne face să simțim că trăim.

E de plâns omul, care nu cunoaște iubirea! El nu știe pentru ce trăește, nu gustă multe din bucuriile vieții. Iată de ce mai în totdeauna e trist și abătut. Fără de iubire, inima e secată, veștejită, ca și floarea lipită de seva dătătoare de viață.

Câți tineri nu se văd astăzi lipșiți de viață, îmbătrâniți, vegetând dintr'o zi pe alta, din cauză că nu sunt însuflețiți de nici un ideal, nu iubesc nimic, sunt indiferenți pentru toate, nu hrănesc nici un entuziasm. Ei n'au nimic sfânt în sufletul lor; nimic nu le încălzește inima; nimic nu-i face să tresară de bucurie; nici o speranță nu le surăde.

Pentru ca omul să se bucure de viață, să nu cadă pradă descurajării și tristeții, trebuie să aibă o ocupație care să-i placă, trebuie să iubească ceva pe lumea aceasta. Iubirea ne scapă de oboseala de a trăi. Deci să iubim în totdeauna ceva, care să ne însuflețească activitatea și speranța — să ne hrănească prezentul și gândul viitorului. Mulțumirea vieții constă să ai în totdeauna ceva de făcut, ceva de iubit, ceva de sperat.

INAUGURAREA MUZEULUI din SAINT-CYR

Muzeul „Suvenir“ inaugurat la 11 Iulie, în fosta capelă a școlii din Saint-Cyr

Iurî, n'au mai multă inimă și n'au înțeles că li se cuvenea a fi cât mai mândri, căci ori și cum tot li s'ar fi întâmplat ceea ce au pățit, și că cu sau fără hârția ce au iscălit așa de mârșește, ei tot erau să fie exilați, Sărmanii nepricepuți, cari n'au înțeles că în toată această istorie numai eu eram pe deasupra, ca *fu-iorul popii*, și că n'am fost biet, de cât prilejul de a li se răsplăti pentru trebile de mai înainte; în sfârșit, că dacă n'ași fi eșit eu la iveală, s'ar fi găsit un alt pretext oarecare. Stăpânirea voia cu tot dinadinsul a se juca cu dansii *d'ascunsele*. (Pricepeți cuvântul cum vă va tăia capul!) Înțelepciunea turcească, după cum îmi spunea mai deunăzi temnicerul meu, zice așa: „Stăpânirea gonește epurile cu carul cu boi și-l prinde...“ Parabolă, orientală!... Paznicul meu cel mare, adică ispravnicul din Focșani, nu mă uită... chiar acum îmi trimise tutun și câteva rânduri prea dragălașe.

8 Martie. — Vremea e minunată. *Baba* a întinerit... ea ne zâmbeste; dar tot i se vede știrbenia... *Adineori* stătu fața la prânzul slujitorilor mănăstirei și al lucrătorilor, afară la aer. Am mântuit cărțile ce mi-au și venit de la Iași; era un volum în șase broșuri ale *Magazinului istoric pentru Dacia*, tipărit în țara muntenească... N'am ce spune despre publicație și despre scopul ei... e frumos, e mare, e folositor. E multă simpatie în cronica lui Constantin Căpitanul, multe mușcături împotriva moldovenilor; dar e efitin la vorbă și tare ostenitor; nu plătește cât Miron și alții. Am citit foarte mult osebitele bucăți datorite redactorilor și m'am unit cu părerile lor, cu privirile lor istorice; dar această citire a lăsat în mine o întipărire rea... iat-o: Peste patruzeci ani n'are să mai fie limbă românească; vom avea o românească italianizată, franțuzită și nimic mai mult... De mult ce voesc a curăți limba, a o îmbogăți și a o apropia de izvorul ei, s'a format o altă limbă pe care țara n'o înțelege și nu o va înțelege pe vece... Pricepe ca francezii să-și fi alcătuit o limbă din latineasca stricată și din idiomele galice, germanice, celtice și altele; dar n'ași pricepe că cineva să se apuce a strica acum limba franceză. De e vorba să primim ziceri, și *termeni* cari să înlocuiască pe cele ce ne lipsesc, sau cari sunt de baștină slavonă, atunci luați cel puțin rădăcinile

latine și dați-le o înfățișare românească...

Răsfoind pe Théophile Gautier, am dat peste fața 75, ediția din Bruxelles, unde zice: „un cuvent est un monde, etc...“ Dați ertăciune lui Gautier căci nu cunoaște Soveja... și mai ales fiindcă nu știe ce va să zică a fi la Soveja fără de voia-ți... În Franța se exilează numai dinastiile și miniștrii... Când ești exilat, chiar raiul ți-ar părea iad... n'ai ședea într'insul, sub zăvor, nici trei zile... Tocmai despre aceasta părintele Acati îmi povesti, până să nu plece, următoarea istorie:

„In oarecare țară, al cărei nume istoria nu-l spune, trăia un bogat, care ca toți bogații murea de urât. Intr'o zi, sătul de huiet, de politică, de clevetiri, de petreceri și de adunări, el hotărî să-și schimbe traiul și îndată se și închise în casă, fără ca să mai vadă piciorul afară, fără ca să mai vadă vre-un om pe lume. Schimbăpea păru tuturor ciudată; toți în toate părțile nu vorbeau de cât de aceasta, și orașul fiind mic și lumea dintr'insul mult vorbitoare, știrea ajunse până la urechile Domnului, Craiului, împăratului, Sultanului, sau cum îi va fi zicând fericitului muritor, care muștruluia cea frumoasă țară. Istoria îi păru și lui ciudată și spre a se încredința însuși mai bine, trimise către ipochimenul nostru un ajutorant al său, pofindu-l să vie să prânzească cu înălțimea sa. El însă răspunse că roagă pe Măria Sa să-l ierte, fiindcă nu-l stă prin putință a eși din casă afară. A doua pofțire, a treia pofțire și același răspuns... Invederat se simțea că stăruința lui era îndărătnică, mai ales că și ținea acum de trei săptămâni. E însă cunoscut că dacă supușii au uneori stăruință, apoi și domnitorii au voință și — ce este mai mult — au puțină de a-și îndeplini voințele. Așa și prințul despre care vorbim, supărat peste măsură de așa nesupunere, își așternu într'o zi voința într'un luminat ofis prin care porunca să se pună la opreață omul care nu primise cinstea de a se ospăta cu Măria Sa și să-l țină închis în casă, neiertându-l cătuși de puțin a eși afară. Un ministru, un *agă*, sau un ajutorant — nu ne spune lămurit care din toți — fu însărcinat să-l facă cunoscut luminata poruncă și să-l țină sub pază. Dar îndată ce citi ofisul, boerul nostru își trânti căciula în cap și cu mâinile în șolduri n-

cepu să strige: „Ce va să zică!... Ia acum am să ies... nu voi să stau acasă cu deasila... Ce am stricat eu, rogu-te?... Iacă, voiți să mă plimb în ciuda tuturor... M. Sa împăratul n'are drept să osândească așa de sineși, fără judecată... Ce, adică noi nu mai avem legi în țară?... Și eși să se plimbe“.

Las la chibzuirea fiecăruia morala ce isvorăște dintr'aceasta.

9 Martie. — Sunt bolnav. Către seară primesc o mulțime de vizite, adică pe sub-ofițer, pe un vameș ciung printr'o întâmplare și trei cucoane; una e o mătușe groasă, ce se crede încă tânără și face nazuri; are în creștet un pieptene, de și e cu părul zbârliț; poartă rochie neagră, care a fost de mătase și un șal, iar negru. Cealaltă e munteancă; nu-i slută, dar e sulemenită și inzorzonată și târăște după sine o mantelută ce pare a fi fost de *drap-de-dame*. A treia îmbrăcată cu strae jumătate vechi și jumătate nouă, înfățișează curat chipul acelei frumoase și puternice denumiri românești ce aseamănă pe femeia slută cu *ciuma*... Ele vorbesc mult despre locurile de pe aci... se plâng că nu pot găsi slugi. Se vede că oamenii locului nu vor să slujească pe ciocoși; iată cuvântul pentru care aceștia li numesc proști; eu dimpotrivă îi cred, pentru aceea, oameni zdraveni. De aci în sus se începe a se găsi sămânța de adevărați români, pre cât au mai rămas în poporul moldovenesc.

10 Martie. — Azi am făcut chef și veselie!... Așa se și cuvenea, azi e Duminică... în ziua Domnului toată ființa cată să se veselească... chiar și exilații.

Dimineața am eșit în cerdac, ca să privesc... timpul era frumos și ascultam cu plăcere cântarea cocoșului, colo în sat. De odată, aproape de mine, aud plânsete și vaitări și zărese la picioarele mele, într'o ogradă care este totdeauna loc de pășune al cailor, livele de pruni și cimitir, vreo douăsprezece mueri stând în picioare pe niște morminte și bocindu-se cu foc. Așa e obiceiul la țară; vre-o zece cincisprezece zile după moartea bărbatului, copilului sau vre-unel rude muerile, vin pe toată ziua și la orice vreme să plângă pe mormânt... Această scenă, într'un loc așa de câmpenesc, mi-a părut cu totul ciudată și sălbatecă... Am intrat în odaie, ca să nu mai aud

vaitări, și mi-am adus aminte, de o descriere, cam în felul acesta, în *Cel din urmă Mohican* de Cooper.

(Va urma).

TE LAS...

Se lasă 'n sufletu-mi pustiu
adânc al vieților sihastre,
căci nu mai crede azi în risul
nebul al fericirii noastre...
Cum s'o topit în vânt ca pleava,
jăgăduința în sfințită,
cu jertfa tinereței mele
încredătoare și cinstită!
Și cât mi-am chinuit simțirea
tot așteptând o zi, un coas,
să dai jăgăduință tale
doritul împlinirii glas.
Asemeni schimnicului care
slărește 'n rugi pe Dumnezeu,
cerșindu-i mila izbăvirii
din murea sbuciumului grei,
zmerit, rugatu-te-am să mântui
nemângăiata-mi suferință,
și visului vieții mele
să-i dai din sânul tău ființă.
Și zilele au trecut!...

cum er și
un arbor din pământ și prinde
mai trainici rădăcini, cât timpul
nu pregăte să se perinde,
așa s'a revărsat în mine
vlăstarul dragostei, stropi
în toate zilele cu lacrimi
duioase, cari, i-au priit. —
Cu cât se depărta de mine
mai mult clipito izbândirii,
cu-atâtă mai cotropiloare
creșteaă puterile iubirii.
Ca 'n vadul slavii sporice
tot mai cu multe și mari straturi
și apoi de-i închizi cursoare,
se-avârle stricătoare 'n lături.
Pe cât de mângăioasă este
plăcuta undelor cântare,
Și cât mi-am chinuit simțirea
potopului în revărsare.
O dragoste 'nșelată, cere
întreaga urii răzvrătire
dar inima-mă mi-e azi bolnavă
de-o durerosă istorie...

Pustiul fără rod se 'ntinde
pe țărnițele inundate,
asemeni vieții cotropită
de năzuinți necugetate...
Ca un bolnav pe patul morții
ce tot mai speră 'ntr'o minune
așa păstram și eu în suflet
nădejdirile nebune...

Azi ți-ai destăinuit minciuna,
și-avântul inimii s'a 'nfrânt —
un bi t sicrii cu rămășițe
de-acum lor scoboră 'n mormânt!
Din toată sfânta frumusețe
a sentimentului zglobiu.
azi nu-mi rămâne de cât jalca
nemărginitului pustiū...
Te las în vece amăgitoare
să reincepți același drum —
Eu va să plâng zădărnice
nădejdi prefăcută 'n scrum...

P. Lișteavă

Ilustrația noastră colorată

Impăratul Mutsuhito al Japoniei

(1852—1912)

La 16 Iulie a încetat din viață împăratul Mutsuhito al Japoniei. El s'a născut la Kioto, ca fiu al împăratului Kmei Tenno, mort la 31 Ianuarie 1867 și al soției sale Asako, din casa princiară Kujo. Urmând pe tron tatălul său, la vârsta de 15 ani, împăratul Mutsuhito a domnit 45 de ani. S'a căsătorit în 1869 cu Haruko actuala împărăteasă din casa Fugivara Ichijo. Din această căsătorie s'au născut 3 copii, dintre cari un singur băiat, actualul împărat Yoshihito.

Ilustrația noastră reprezintă pe fostul împărat Mutsuhito, primind desfilarea trupelor

cu un șal minunat; pe cap avea isluc, adică o căciulă mare de blană. Barba lui bine îngrijită îi acoperea pieptul. Era măreț la umblet și zâmbea rar.

Doamna avea pe ea o manta lungă de mătăse verde, cusută cu aur și samur pe margine; de-așupra cădea un val de mătăse ca țesătura de păianjin. În palatul ei avea femei cari torceau și țeseau foarte frumoasă și chiar țesăturile de lână erau foarte subțiri și nu se stricău lesne. Ea admiră cămășile țărancilor și sălbite de aur de la gâtul lor, și dăruia multora bani noi să-și facă salbe.

Când se mai răcori pe scări, venă trăsurile cu câte opt și chiar doispzece cai înaintași; pentru fiecare patru cai era un surugiș, cu muntean bogat cusut și cu mâneci albe ce fălăiau, cu brâuri late și cu panglică lungi la pălării. În-văntură bicele lungi pe de-așupra capetelor și plecără în goana mare pleznind și strigând. Curând toate pieriră în nori de praf.

Depart de ochi era un sat frumos de munte, infundat în arșița soarelui care apunea. Un om sta singur pe deal, rezemat de toaig, și se uita în vale, parcă căuta printre stâlpii prispelor fiecărei case vre-o ființă cunoscută. Dar nu se întorsese încă nimeni de la câmp. Nu trecu mult și se auziră departe clopotele vacilor și fețele și băteții veneau singuri sau câte mai mulți vorbind și răsând, pe urmă femeile torcând și cu copiii în brațe, pe cap și la spinare. Bărbații veneau mai încet, cu unelte grele pe umere, și fumători.

Peste puțin fumuri subțiri, albastre esiră din coarurile caselor: femeile pregăteau demăncarea de seară, pe când bărbații mai stău prin prejur pe prispe și vorbeau. Pe urmă esiră de prin case fetele cu urcioare colorate și cu donițe pe umere, și se duseră să scoată apă de la put. Flăcăii se apropiară și se rugau să le dea și lei câte o înghiuțitură, și pe ei pe colo le strecurară câte o glumă. Ne băgar în seară de nimeni sta mereu nemișcat omul de pe deal și se uita spre sat.

Veniți încoace, strigă una din fete. Văzui ceva în apă.

Și se uită în put răsând cu șiretenie.

L-am văzut deslușit; acuza știu pe cine am să iați de bărbat.

Toate votați să vadă și se împingău unele pe altele și zâmbeau; căci se zice că dacă te uiți mult în apă, și se ivește cel pe care ai să-l iei de bărbat peste an.

Pe când radeau ele, dintr'o casă mai de pe deal eși o față de o frumusețe rară, cu niște ochi mari, plini de o intristare nespuse de adâncă. Coadele-i negre lucau, și niște garoafe împletite în ele le făceau să pară și mai negre.

Făcu o mișcare, parcă ar fi vrut să se întoarcă înapoi să intre în casă, când văzu fetele la put, dar un gas răstit din năuntru îi porunci ceva; ea rămase nehotarâtă, cu urciorul în mână. Cum eși o și băgară de seamă, și bătrânul de pe deal și fetele de la put, cari șoptiră ceva uitându-se la ea.

Fata se roși și urciorul îi tremură puțin în mână. Pe urmă făcu câțiva pași hotărâți în spre put.

Într'o clipă o împresurară toate: „Ei, da glabenă ești, Neago! Tăcută ești, Neago! Dar unde ti-e odorul, Neago? Unde ti-e draguțul? Omorătorul, ai?”

— Mă încolo florile astea, zise alta. Și-i zmulse garoafele din păr.

Neaga lăsă să-i cadă urciorul și se uită către cer.

Singură, șopti dansa, singură! Cine să mă ajute și pe mine?

— Ești răsună un glas adânc. Fetete se detără îndărăt speriate.

În fața Neaghi se afla Vlad care se uita la ea de multă vreme, în tăcere.

(Va urma)

Sisyph, străbunul hoților

— După tradițiunea antică —

Sisyph a fost cel mai mare hoț ce a existat pe fața pământului în timpurile vechi, rafinat și foarte iscusit în pungășii. În inventarea de procese nelegale, în scopul de a-și crea venituri, precum și în timpurile noastre escrocii și pungășii, cari și-au câștigat o reputație în aceeași privință de bunii părtași, ce fură sonerii de prin librării și cutii de brânză de prin băcăni!

Pe semne acestui hoț s'au creat o mulțime de legende, încât cei vechi distingeau două persoane cu acest nume.

Homer zice, că Sisyph a fost fiul lui Eol și al Enaxetei, fără seamăn în repeziunea picioarelor, când era vorba să șterpelească vre'o pungă cu bani de prin băcăni.

Servius ne spune, că Sisyph a fost fiul lui Antolycus, hoț vestit în timpurile vechi și atât de iscusit, încât își schimba forma după voință, fără să poată fi recunoscut de nimeni.

Sisyph rivaliza în hoții cu prietenul său Antolycus, pe care îl descoperi că i-a furat o sută de boi însemnând tălpile boilor cu cretă. Numă astel a fost descoperit Antolycus, care fura de stingea, pe unde trecea, precum fură cleptanul.

Antichitatea greacă vorbind de Sisyph ne spune, că era prototipul hoțului, care fură cu atâta iscușită, încât nu poate fi prins. Sisyph a fost omorât de Theseu, din cauza nenumeratelor hoții ce le-a făcut la drumul mare.

Homer ne descrie astfel tortura hoțului de Sisyph în infern: „El ținea cu mâinile o mare stâncă pe care se silea să o ridice în vârful unui munte sprijindu-se pe picioarele sale, dar când ajungea aproape de vârful muntelui, o putere superioară-l împingea stâncă colosală, care se rostogolea cu un zgomot îngrozitor până în vale.

Nenorocitul o apuca din nou iar o înălța până aproape de vârful muntelui, din nou puterea superioară o împingea pentru ca să se rostogolească în vale cu un zgomot și mai mare.

Torente de sudoare îi curgeau din toate membrele iar în jurul capului său se ridica un nor de praf de nu se mai vedea nimica.”

Eustathius, un scriitor vechiu, vorbind de Sisyph ne spune că Sisyph a fost atât de iscusit, încât a prins Moartea, a pus-o în lanțuri, așa că numai murea nimeni pe pământ.

Jupiter fiind indignat de aceasta îndrăzneală ne mai pomenește de a înălțării Moartea îi trimise pe zeii Marte, care venind o eliberă numai decât din lanțuri.

„Acuma fă-ți datoria, împărăteasă a muritorilor și strânge și pe secolatul de Sisyph din lume, căci și-a făcut de cap. Moartea mi-l apucă de gât și într'o clipă îl găui. Astel muri și ticălosul de Sisyph, ale cărui hoții și pungășii îngroziră lumea!”

A. Vântul

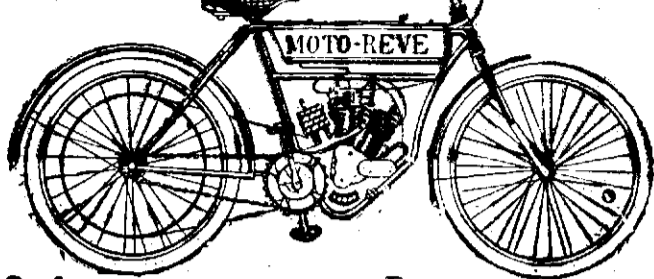
CITIȚI Aventurile Unui Călugăr

Este roman instructiv pentru toți
Depozit Librăria Națională,
Socok, Alcalay, Sfetea și la
toți depozitarii de ziare.

Prețul lei 1,10
cu porto pentru provincie

MOTO-REVE Motocicletă

cu ELECTRO-
MAGNET 2 CILINDRE
2 1/2 H.P. ULTIMA CREAȚIUNE

cea mai perfectă, ușoară, rezistentă, bine construită.
Economici din toate punctele de vedere.

Preferința pentru Cărămizile noastre

În ultimul timp s'au vândut 4
Moto-Reve model 1913:
1 de lux 3 H. P. la d. Sașe Daniel
1 » 3 H. P. » Eftimiu
1 de 2 1/2 H. P. » A. Radovici
1 » » H. P. » Moisescu
Toți din București.

Representant și depozitar

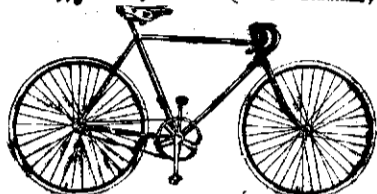
G. MAGNANI

Str. Popa-Tatu 71
BUCUREȘTI

TELEFON 2372

MARE DEPOSIT DE BICICLETE

La „Franzose“ (Marca Diamant)

Bicicleta foarte rezistentă învingătoare a merilor premii din Circuitul Marelui 1910-1911

Prețuri: LEI 150 în sus

VĂPSEA DE PĂR RAPID

GARANȚAT ABSOLUT
NEVĂTĂMĂTOARE

Văpșește imediat părul cărunt sau albit, în negru, brun, castaniu sau blond într-o mod atât de perfect și de natural în cât nu se cunoaște de loc că părul e văpșit. Întrebuintarea mai simplă și mai ușoară ca la orice altă vâpșă de păr.

Prețul lei 2.50. La nemulțumire se restituie imediat costul.

BOMBOANE ORIENTALE

Parfumează admi-
rabil gura

și distrug ori-ce miros urât al gurii provenit din tutun, dinți stricați sau stomac deranjat.

Cuția 50 bani la drogerii și farmacii.
Observați marca Semiluna cu stea,
singure veritabile.

CREMA FLORA POMADA POUDRA FLORA Capilogen SAPUN FLORA (Apă de păr)

TUSEA cea mai rebelă, bronșite acute și cronice, tusea măgărească, vindecă sigur

Pectosin Steanu

Sticla lei 3.— La drogerii și farmacii

Anemia (lipsa sângelui), clerosa, menarstrua, histeria, slăbiciunea generală, vindecă

Hemofer Steanu

recomandat de prof. dr. Baileiu, prof. dr. Leonte, prof. V. Negel, Iași, și alții, ca unul din cele mai puternice reconstituente ale corpului slăbit. Sticla lei 4.

PURGEN

PURGATIV IDEAL
cu renome universal

De o eficacitate absolută sigură. Cuția cu 25 purgative lei 4.50. Observați ca fiecare pastilă să aibă inscripția: PURGEN-BAYER, singurul garantabil.

DURERI RUMATICE

Nevrăgii, migrenă, dureri de cap și de dinți vindecă sigur

PASTILELE
Neuralgine Jurat
Un flacon 2.50

La drogerii și farmacii

NOUILE MARI PREMII

CE SE VOR OFERI DE ZIARUL

„UNIVERSUL“

ABONAȚILOR SĂI LA TRAGEREA DIN LUNA NOEMBRIE, 1912

O splendidă Vilă la Sinaia

«VILA NICOLAE», construită anume pentru tragerea viitoare, pe strada I. C. Brătianu, în poziția cea mai pitorească din localitate

UN ELEGANT DORMITOR DE BRONZ

de mare valoare, al 8-lea dormitor furnizat pentru premiile noastre de *Industria metalică «Marcu»*, Bulevardul Elisabeta, No. 8

O GARNITURA MOBILA DE BAMBU PENTRU SALON

compusă din: 1 canapea, 4 scaune, o masă, o consolă cu oglindă, 2 piedestale cu 2 vase japoneze, cumpărate de la marele magazin E. A. Pucher, Bulevardul Elisabeta, No. 15, Hoel Princiar

UN DORMITOR DE LEMN FIN

construit la marea fabrică de mobile de lemn *Marin V. Ganea*, șos. Mihai-Bravul, 37 și str. Șerbăneacă, 10. Sucursala sal. Victoriei, 107

Una sufragerie moderna

compusă din: 1 bufet cu marmoră, Sf. Ana, cu geam de cristal pictat, cu oglindă; 1 masă pentru 12 persoane și 6 scaune tapitate și îmbrăcate imitație de piele, cumpărate de la marele magazin de mobile «Compania Americană», strada Carol, 74, vis-à-vis de piața de flori, lângă Hotel Dacia

Una bucată pânză de borangic alb, de 9 metri; una bucată pânză idem, frez, de 4 metri; Una bucată pânză idem, bleu, de 5 metri. Cumpărate de la Expoziția Casei Școalelor.

Un serviciu de ceai, de metal alb fin, argintat și garantat, tat că nu înegrește, compus din: 1 tavă frumos ciselată, cu mânere, și 12 pahare într-o formă nouă și elegantă. Acest serviciu este o podoabă pentru orice casă; O fructieră de metal fin argintată, înaltă de 50 centimetri și având 3 glastre pentru fructe și un vas pentru flori; O fructieră de metal alb imitând exact argintul vechi, înaltă de 37 centimetri și având un vas mare de cristal pentru fructe. Toate aceste obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de ceasornice și bijuterii en gros și en detail Frații A. & I. Roller, București, str. Smârdan, No. 35, etajul I.

Un serviciu de cristal pentru înghețată, compus din o cupă mare și 6 farfurioare montate în metal argintat Christoffe V. F. P.; Una pungă de argint veritabil oxidată; Una fructieră de metal, argintată, cu 6 cuțite de metal cu lama aurită, pentru desert. Toate aceste obiecte au fost cumpărate de la cunoscutul magazin de bijuterii Th. Radivon, Bulevardul Elisabeta, No. 8 bis.

Un gramofon cu 6 plăci perfecțion; 1 mandolină italiană, 1 muzică de masă cu manivelă, cu 6 cântece, 1 gitară franceză. Toate acestea cumpărate de la vechiul și cunoscutul magazin de muzică N. Mischozniky, furnizorul curții regale, strada Colței, No. 7, București.

Una bicicletă elegantă «Sport», cu roată liberă și frână automată prin pedalare; Una pușcă de vânătoare cu două țevi, țevile de oțel «Bayard», din renumita fabrică de arme «Pieper-Bayard». Această armă are patru zăvoaie de siguranță, țeava stângă choke-bore și poate întrebuița atât pulberea neagră, cât și pulberea fără fum. Una carabină semi-automată de mare precizie «Pieper», cu tirul garantat precis. Cumpărate de la marele magazin de arme și biciclete B. D. Zisman, furnizorul curții regale, 44, calea Victoriei, București.

Una mașină de cusut marca Compania Americană, calitate superioară; Un gramofon

marca Melodion, Carmen Sylva, cu două arcuri remontabile în timpul mersului, cu 6 plăci marca Premier record. Toate aceste obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mașini de cusut, gramofone și biciclete en gros și en detail Compania Anglo-Americană, strada Carol 50, București.

Un ceasornic de aur, 14 carate, cu trei capace, pentru dame, marcat de Sat; 2 servicii de argint pentru ouă, compuse fiecare din câte trei bucați, într-o cutie foarte elegantă; Una pendulă elegantă și modernă. Toate acestea sunt cumpărate de la vechiul și cunoscutul magazin de încredere «Ceasornicaria Colței», București, strada Colței, No. 31.

1 armonică italiană, 21 clape, 8 basuri și tonuri de oțel; 1 vioară fină, cu cutia ei; 1 pelerină de ploae, portativă pe ambele părți. Toate acestea sunt cumpărate de la «Compania Generală», mare birou de importatione, strada Smârdan, 29, etajul I.

2 ceasornice de aur pentru damă; Două ceasornice de aur cu câte trei capace pentru bărbat; șase ceasornice de argint; șase ceasornice de metal fin argintate, cu câte trei capace; trei ceasornice de metal imitând argintul rusesc; 5 coliere-lanțisoare pentru gât, de argint veritabil; una geantă de alpaca veritabilă.

2 costume de haine (saco), după măsură și alegerea stofei, cari se vor confecționa de cunoscuta croitorie Jaques Grimberg, strada Academiei, No. 25.

Un serviciu de oțel și untdelemn de alpaca veritabil, fin argintat și conținând 5 piese de cristal alb: una de oțel, una de untdelemn, una de muștar, una de sare și una de piper, pe un suport de metal de toată frumusețea.

Una mașină mare de bucătărie «Ideal», cu 4 ochiuri, din table de oțel, cu cazan de aramă, elegant și solid construită, cumpărată de la cunoscuta fabrică de tinichigerie Mihail D. Botez, București, calea Văcărești, 142.

O colecție de legi, compusă din 5 volume, de la d. Gheșu, calea Dorobanților, 100; una mașină de călcat pentru croitorie, sistem Sol-Pop, ultima perfecțiune; o vulpe de teracotă; 20 plachete argintate, reprezentând pe Regele și Regina.

Afară de acestea, toți abonații mai primose gratuit un volum din *Memoriile Regelui Carol I al României* sau un volum din cărțile ce apar în editura ziarului «Universul», tipărite anume pentru abonați.

Prețurile de abonament sunt aceleași: Pe un an lei 18; pe 6 luni lei 9.15; pe 3 luni lei 4.65.

Pentru concursarea la prețurile de mai sus, abonații pe un an primose 30 bonuri, cei pe șase luni 15 și cei pe trei luni, 5. Abonații pe un an participă la două tragori, deci după prima tragere vor primi încă 30 bonuri, pentru tragerea următoare.

Administrația „Universului“ nu întrebânțosează încasatori.

Plata abonamentelor se va face direct la casa administrației ziarului, prin mandat postal sau personal.